

a kapusok. Észrevette, hogy a fiatalabbik portás, be-bevonul a belső fülkébe Katóval, a csinos ápolónővel. Meg lehet csinálni, vélte. Úgy érezte, képes lenne még a kertben elszőszmötölni. Andor megmondta, a bútorai nem kellettek senkinek, ott vannak a lakásban.

Az algói úti buszmegállóban lett figyelmes a betonon fekvő testre egy autós. A rendőrök nehezen tudták beazonosítani, semmilyen irat nem volt nála. Kora és a pongyola zsebében talált orgonavirág vezetett nyomra. Legközelebb csak az idősotthon udvarán nőnek orgonák. Ott még nem keresték, hétvége volt, azt hitték, hazavitte a rokonság. Az intézmény vezetősége elhatározta, új szabályt vezet be. A kaput zárják, minden bejövő és távozó be kell jegyezze magát egy nagy kockás füzetbe, a személyi számával együtt. Előbb nyomtatottan, olvashatóan, aztán az aláírás. Elvégre rend a lelke mindennek. Mert egy idősotthonnak is van lelke, bárki bármit mondjon.

Kántor Zsolt

A melankólia rezignációja

Kierkegaard emlékének

A part bársony árnyai között,
a vízililiom bolyhaiba gabalyodva,
hamvas csészeleveleken szövögette hálóját az est.
Majd a vízben álldogáló fűzfa gallyairól
lehullott egy harmatcsepp. S akkor hirtelen
kinyílt előtte, mint egy harmatos, étellel megtelt száj,
az ég és kiengedte hálói közül az éjszakát.
Rázúdította a sötétet az üvegházra, de túlömlött
a nyugalom a verandán, elérte a parkot, a köveket.
A dűnéket és a lankákat is leuralta, rátapadt
a sétányra, a háttámla nélküli, piros padokra.
Bevonta, mint a lakk, a derengés, az estét.

A bárányfelhők ködöt fújtak ki magukból.
Mintha kottavonalak és violinkulcsok másztak volna fel
az égre, szóközeikben galambok aludtak.
Kondenzcsíkok jelentek meg. Hogyan váltak semmivé?
Isten elkapott egy repülőgépet, mint egy legyet,
markában tartotta, majd megkönyörült.
Méz, gyanta és mohás kérgek illata szállt.

Egy kisfiú is megjelent, csúzlival célzott egy galambra.
Ladikban aludt egy kutya. De a vérszagra felébredt.